

I

Bij gebrek aan een voorzittershamer pakte Hector MacLean een zware, glazen asbak en ramde ermee op het mahoniehouten bovenblad van de bar.

‘Dames en heren, mag ik even uw aandacht. Kan dat Australische tuig achterin zich een beetje koest houden? Ik zou graag een toast willen uitbrengen.’ Hij gebaarde naar Daisy dat ze naast hem moest komen staan en sloeg een arm om haar middel. ‘Laten we allemaal het glas heffen... op mijn mooie dochter.’

‘Op je mooie dochter,’ zeiden alle aanwezigen in koor. Daisy keek vertwijfeld naar het plafond. Moest hij haar nu werkelijk zo voor schut zetten?

‘Je bent nog wat vergeten,’ zei ze tegen hem. ‘Wat je eigenlijk wilde zeggen was “Op mijn mooie, intelligente dochter, die altijd zo ontstellend hard werkt en zonder wie dit hotel binnen een week bankroet zou zijn.”’

‘Dat allemaal. Absoluut. Spreekt vanzelf.’ Hector zwaaide heftig met zijn whiskyglas met Glenmorangie. ‘Dat weet iedereen hier al lang. Zoals ze ook weten dat je eigenwijs bent en bazig en dat je gezegend bent met een ongelooflijk gebrek aan bescheidenheid. Maar ik ben toch trots op je. Als ik bedenk dat je op school alleen maar gerookt en gespijbeld hebt en dat je moeder en ik nooit gedacht hebben dat je het ver zou schoppen, ben je nog heel redelijk uit de verf gekomen. En nu zou ik graag een toast willen uitbrengen op die goede, oude Dennis.’

‘Goede, oude Dennis,’ brulden ze allemaal terug, zelfs de gasten die geen flauw idee hadden wie Dennis was. Dat kon je verwachten bij Hector MacLean, zijn enthousiasme en joie de vivre werkten altijd aanstekelijk.

Voor de zoveelste keer keek Daisy verbaasd toe hoe in een mum van tijd een rustig onderonsje met een paar drankjes uitmondde in een spontaan, luidruchtig feest. Haar vader kon nu elk moment roepen dat hij zijn accordeon wilde hebben en dat ze allemaal moes-

ten gaan dansen. Het was eigenlijk de bedoeling geweest te profiteren van deze betrekkelijk rustige dagen – de kerstgasten waren net vertrokken en de oudejaarsgasten moesten nog komen – maar dat interesseerde Hector niet. Het was 28 december en dat was wat hem betreft voldoende reden om een feestje te vieren. Waarom zou je het kalm aan doen als je plezier kon hebben?

Daisy, die blij was dat haar drankje voor negen tiende bestond uit sodawater, liet zich op een barkruk zakken, terwijl haar vader een paar laatkomers begroette alsof het zijn allerbeste vrienden waren. ‘Eindelijk! Wat ontzettend leuk! Hoor eens, het zit er dik in dat we hier een enorm feest gaan bouwen – kan een van jullie beiden overweg met een piano?’

Een van de Australiërs dook naast Daisy op, toen ze druk bezig was haar lege maag te vullen met cashewnoten en geroosterde amandelen. Niet ideaal, maar beter dan niets.

‘Jouw pa is een mooie figuur, zeg. Toen iemand ons dit aanraade dachten we, godsamme, een of ander oud chic hotel op het plateland vol bekakte mevrouwen in tweed mantelpakjes en opgeblazen, hoge pieten uit het leger, ons niet gezien. Maar een paar vrienden zeiden dat het hier heel anders is, en ze hadden gelijk. Het is hier fantastisch.’

‘Misschien ga je er wel anders over denken,’ zei Daisy, ‘als mijn pa met z’n doedelzak op de proppen komt.’

‘Dat meen je niet!’ De Australiër begon helemaal te glimmen. ‘Kan hij echt op de doedelzak spelen?’

‘Nee. Dat denkt hij alleen maar. Als je weet wat goed voor je is,’ fluisterde Daisy, ‘dan zorg je ervoor dat hij het bij de accordeon houdt.’

Hij lachte, ook al had ze het niet als grapje bedoeld.

‘En wie is die andere gozer op wie we net een toast hebben uitgebracht, die goede oude Dennis? Is dat ook iemand die hier werkt?’

‘Nou, dat zit zo. Dennis is onze weldoener. Zonder hem,’ lichte Daisy toe, ‘zouden we dit hotel niet hebben.’

‘Bedoel je dat hij de eigenaar is?’

Achter de bar gooide Rocky nonchalant een cocktailbeker de lucht in en ving hem weer op. Er was nog niemand cocktails aan het drinken, maar hij begon maar vast. Hij grijnsde naar Daisy en begon een lekker in het gehoor liggend deuntje te fluiten.

‘Je kent Dennis vast wel,’ zei Daisy tegen de Australiër. Met een hoofdbeweging naar Rocky voegde ze eraan toe: ‘Als je dat liedje herkent, weet je honderd procent zeker wie het is.’

Tara Donovan, die naast de Australiër was komen staan, begon mee te fluiten. De Australiër fronste zijn voorhoofd. ‘Het is dat kinderding, hè? Dennis de Dappere Dashond? Het spijt me, maar ik snap het nog niet helemaal.’

Rocky en Tara floten heupwiegend door tot het liedje uit was. Ze konden er niets aan doen, want eenmaal begonnen, moesten ze het ook afmaken.

‘Mijn vader heeft in zijn leven misschien niet zo heel veel briljante ideeën gehad,’ zei Daisy liefkozend, ‘maar vijftiengintig jaar geleden was het wel raak. Toen heeft hij Dennis bedacht.’

‘Je meent het! Echt waar? Dat is ongelooflijk!’ De Australiër sloeg zich op de knieën van plezier. ‘Ik heb die boeken vroeger voor mijn kinderen gekocht.’

Rocky was er nu helemaal in; hij was achter de bar aan het tapdansen en ondertussen zong hij zachtjes: ‘Mijn naam is Dennis, de dappere dashond,’ want Dennis danste als Fred Astaire en Rocky wilde graag laten zien dat hij op de theaterschool had gezeten.

Eigenlijk, dacht Daisy bij zichzelf, was hij gewoon een aansteller. Maar als puntje bij paaltje kwam, was dat nu juist de reden waarom ze hem had aangenomen.

‘Vroeger toen ik klein was, verzon mijn vader altijd verhalen voor mij,’ vertelde Daisy aan de Australiër die aan haar lippen hing, ‘over een verwijfde dashond. Maar omdat ik niet wist hoe die eruitzag, begon mijn vader tekeningetjes van hem te maken. Die nam ik mee naar school en daar liet ik ze aan mijn vriendinnetjes zien en voor we het wisten vroegen alle moeders waar ze die boeken over Dennis konden kopen waar hun kinderen de hele tijd over liepen te zeuren. Dus heeft mijn vader zijn verhalen naar een uitgever gestuurd en die hapte meteen toe. Toen er ook nog een televisieprogramma bij kwam, was er opeens een enorme Dennisrage – knuffelbeesten, spelletjes, pyjama’s, alles wat verkoopbaar was, je kunt het zo gek niet bedenken. Allemaal begonnen met een lief, klein ideetje. Paps heeft vijf jaar geleden de rechten verkocht en met dat geld kon hij dit hotel kopen,’ zei Daisy tot slot. ‘Dus je ziet dat we alles aan Dennis te danken hebben.’

‘Vroeger had ik een dekbedovertrek met Dennis de Dashond erop,’ riep Rocky met een stralend gezicht. ‘En Dennis pantoffels met oortjes die wiebelden als je liep.’

‘Bij mij was álles Dennis wat de klok sloeg,’ kreunde Daisy, en ze trok een vies gezicht. ‘Tegen de tijd dat ik negen jaar was, geneerde ik me dood. Ik was toen alleen maar geïnteresseerd in Adam Ant.’

Een van de laatkomers werd net op dat moment overgehaald om zijn harmonica te gaan halen; hij kon dan wel geen piano spelen, maar, zo verzekerde Hector hem, een mondorgel was ook prima. ‘Het is hier geweldig,’ riep de Australiër. ‘Ik moet even met je pa praten.’

Over de bar leunend vroeg Rocky zacht: ‘Gaat het een beetje?’ terwijl de man uit het zicht verdween. ‘Je ziet er nogal... afgepeigerd uit.’

‘Ik? Nee, hoor.’ Daisy beseftte dat ze een moment niet op haar hoede was geweest. Wat was het verschil tussen de schijn ophouden en ongeneerd staan te liegen? ‘Natuurlijk is er niets aan de hand. Hoezo?’

Rocky haalde zijn schouders op, pakte het zilveren tangetje en mikte een paar ijsblokjes in een whiskyglas.

‘Ik dacht dat je Steven misschien miste. Wanneer komt hij terug?’ ‘Oudejaarsavond.’ Terwijl ze nog een handjevol noten pakte, schonk Daisy hem een brede grijns. Rocky was niet bepaald dol op Steven, dat wist ze, en misschien had hij zelfs wel een vermoeden van de gebeurtenissen van de afgelopen week, maar ze piekerde er niet over het hele verhaal aan hem op te biechten. Ze had het aan niemand verteld. Niet aan Tara en ook niet aan haar eigen vader. Voorlopig moest ze gewoon doorgaan alsof er niets aan de hand was.

‘Want als je je een beetje eenzaam voelt, weet ik wel iets om je op te vrolijken.’ Rocky bewoog zijn wenkbrauwen speels op en neer terwijl hij dit zei en grijnsde ondeugend à la Robbie Williams. ‘Ik ben jong, niet getrouwd en beschikbaar. En, niet te vergeten, onweerstaanbaar.’

Rocky was drieëntwintig en hij had een sexy glimlach en een superkort, witgebleekt kapsel. Zijn lievelingsband was Oasis, wat uiteraard inhield dat ze nooit ofte nimmer op hem zou kunnen vallen.

‘Dat is een heel lief aanbod.’ Daisy klopte hem plechtig op zijn hand. ‘Maar je bent vijf jaar jonger dan ik. Je vindt Liam Gallagher een leuke vent.’ Ze fronste haar wenkbrauwen om de schijn te wekken dat ze even nadacht. ‘O ja, ik wist dat er nog iets was. En ik ben getrouwd.’

‘Je weet niet wat je mist. Ik ben seksueel gezien op mijn hoogtepunt.’

‘Ik ben nog steeds getrouwd.’ God sta me bij.

Rocky zei: ‘Is dat alles wat je tegenhoudt? Ik weet zeker dat we iets kunnen regelen.’ Persoonlijk had hij niet zo’n hoge pet op van het huwelijk, als datgene wat Daisy en Steven samen deelden, een lichtend voorbeeld zou moeten zijn. Daisy deed net alsof er geen vuiltje aan de lucht was, maar je hoefde hen maar even samen te zien of je zag al dat er problemen waren. En het grootste probleem was het feit dat Steven Standish een echte zak was.

‘Waar hebben jullie het over?’ Tara liep met onzekere passen naar hen toe op zoek naar een fles wijn. Het was veel leuker om te drinken en feest te vieren dan te werken als kamermeisje, ze zou niet weten waarom ze daar haar beroep niet van kon maken. Ze zou het geweldig doen in de boulevardbladen, maar jammer genoeg heette ze niet Tinker Tonker-Parkinson of iets dergelijks, zoals dat idiote mens dat altijd in de kranten stond. Het leven was echt niet eerlijk. ‘Seks,’ zei Daisy met een knipoogje. ‘En het feit dat die arme oude Rocky niet erg aan zijn trekken komt.’

‘Dat heb ik niet gezegd. Ik heb niet gezegd dat ik niet aan mijn trekken kwam,’ protesteerde Rocky, maar Daisy’s opmerking was raak geweest. ‘Ik heb Daisy gewoon een uniek aanbod gedaan en ze doet net alsof ze er niet in geïnteresseerd is. Ze zit ontzettend preuts te doen en probeert mij wijs te maken dat ze haar man niet wil kwetsen.’

‘We krijgen bezoek.’ Tara stootte Daisy aan en wees naar de politieauto die langzaam in de richting van het hotel reed. Toen wendde ze zich weer tot Rocky en zei: ‘Een uniek aanbod? Jij? O jeetje, wat jammer nou, ze zullen je moeten arresteren. Die grote, enge politieagent gaat jou beschuldigen van misleiding en bedrog.’

‘Aan de andere kant,’ zei Rocky spottend, ‘komen ze jou misschien wel arresteren omdat je denkt dat je grappig bent terwijl dat niet zo is.’

Dit was kenmerkend voor de manier waarop Tara en Rocky met elkaar omgingen.

‘Ze kunnen onmogelijk hier zijn om te klagen over mijn vaders doedelzak,’ zei Daisy verontwaardigd. ‘Hij heeft hem nog niet eens te voorschijn gehaald.’

De Fiat Panda stopte vlak voor het hotel. Door de openslaande deuren zagen ze hoe Barry Foster, hun wijkagent, zich uit de auto hees en een paar woorden in zijn walkie-talkie mompelde. Toen hij met een klap zijn portier dichtgooide en naar de ingang van het hotel liep, liet Daisy zich van haar hoge kruk af glijden. ‘Ik hoop maar dat hij niet een van de gasten komt arresteren.’

‘Tenzij het die daarginds is.’ Tara trok een gezicht in de richting van de boerenkinkel die dacht dat hij op de mondharmonica kon spelen. ‘O, dat spreekt vanzelf,’ zei Daisy grijnzend. ‘Meneer Harmonica mag hij wel meenemen.’

In het kantoor van Daisy haalde Barry Foster een zakdoek uit zijn zak en veegde daarmee stiekem zijn zweterige handen af. Hij had altijd de pest aan zijn baan als hij iemand slecht nieuws moest gaan vertellen.

De muren van het kantoor met het groen-met-gouden behang leken van links naar rechts te zwaaien. Daisy knipperde langzaam met haar ogen in een poging ze tot stilstand te brengen.

‘Luister, er moet ergens een fout zijn gemaakt.’ Ze hield even haar mond en maakte haar droge lippen nat. ‘Steven is helemaal niet in Bristol. Hij is in Glasgow op bezoek bij zijn grootvader. Hij komt pas op oudejaarsdag terug.’

Barry keek haar medelijdend aan. Hij kende Daisy en hij vond haar aardig. Hij kende Steven ook. ‘Het spijt me, lieverd. Het was de auto van Steven. Zijn rijbewijs zat in zijn portefeuille... wil je misschien een glaasje water?’

‘Nee, dank je.’ Daisy schudde haar hoofd en voelde hoe haar hart als een razende tekeering. Het ongeluk was volgens Barry vlakbij Siston Common gebeurd. Op een afstand van nog geen vijftien kilometer van het hotel. De BMW van Steven was geslipt op een glad weggedeelte en tegen een muur aan geknald. Maar Barry bleef wat ongelukkig zitten kijken alsof er nóg iets was dat hij haar niet durfde te vertellen.

Tenzij...

'O god.' Daisy slikte heftig. 'Is hij dood?'

'Nee, nee,' zei Barry haastig. 'Nee, lieverd, hij is niet dood. Hij is ernstig gewond, wat ik al zei. Zijn toestand is kritiek. Maar hij leeft nog wel, dat verzeker ik je.'

Kritiek. Gewond aan zijn hoofd. Zwaar bewusteloos.

'Waarom doe je dan zo...?' Met een knikje naar zijn handen deed Daisy na hoe hij zijn zakdoek zat te verfrommelen. Het klonk allemaal zo onlogisch; Steven had haar de avond tevoren uit Glasgow gebeld met jammerklachten over het weer daar. Hij had het erover gehad dat hij kaartjes zou kopen voor de thuiswedstrijd van Glasgow Rangers morgen. En hij had contact gehad met een loodgieter die in het huis van zijn grootvader de kapotte thermostaat van de boiler zou repareren. En nee, hij had zijn grootvader niet over dat andere verteld. Die arme oude man. Hij was drieëntachtig! Had hij al niet genoeg aan zijn hoofd?

'Daisy, ik vind het heel vervelend, maar Steven was niet alleen in de auto toen hij dat ongeluk kreeg.'

'Wat?' Heel even dacht ze dat hij bedoelde dat Steven zijn grootvader bij zich had gehad. Maar nee, natuurlijk bedoelde hij dat niet. De reden van zijn zakdoekgefrimel stond haar in één klap helder voor ogen, alsof ze er met een camera op had ingezoomd.

'Ga verder,' zei Daisy met een bemoedigend knikje. Het was net het einde van een thriller, wanneer je opeens beseft wie de moordenaar was.

'Hij... ahum... had een meisje bij zich.' Het zat Barry duidelijk niet lekker; eigenlijk was hij degene die eruitzag alsof hij een borrel nodig had.

Daisy fronste haar voorhoofd. 'Bedoel je zoiets als een vriendinnetje?'

'Ah, nou... dat ziet er wel zo uit, ja.'

'En is zij ook bewusteloos?'

'Nee. Nee, lieverd. Zij heeft geluk gehad. Ze heeft slechts een paar lichte verwondingen.'

Gebeurt dit echt? Met mij?

Daisy ontdekte dat ze een lange pluk haar zo strak om haar wijsvinger had zitten wikkelen dat het topje al helemaal blauw was. Vanachter de gesloten deur van haar kantoor hoorde ze hoe er in

de bar luidkeels werd gelachen. Daarna volgde het geluid van een opstartende accordeon.

Ze zou eigenlijk aan Hector moeten vertellen wat er aan de hand was, maar het was allemaal zo ingewikkeld. Hoe kon ze nu zo iets als dit uitleggen, als ze zelf nog helemaal in de war was?

‘Ze hebben een feestje.’ Daisy gebaarde – nogal overbodig – in de richting van de bar. ‘Dat wil ik niet voor iedereen verpesten. Mijn auto staat achter het hotel geparkeerd.’

‘Je kunt toch niet zelf gaan rijden, lieverd.’ Barry’s onderkinnen wiebelden mee toen hij zijn hoofd schudde. ‘Ik kan je naar het ziekenhuis brengen.’

‘Dat hoeft niet. Het gaat wel.’ Daisy vroeg zich af of ze eigenlijk zou moeten huilen. De muren van het kantoor bewogen niet meer van links naar rechts en dat was in ieder geval iets om dankbaar voor te zijn. Ietwat bibberig stond ze op. ‘Ik red me wel.’

2

Over de snelweg was het maar een kwartier naar het Frenchay ziekenhuis aan de rand van Bristol. Voor het eerst in jaren reed Daisy zonder dat ze de stereo keihard aan had staan en zonder dat ze uit volle borst meezong met de muziek. En toen ze haar auto bij het ziekenhuis neerzette in de laan met aan weerskanten bomen, graaide ze niet automatisch in haar tas naar de lippenstift om in het achteruitkijkspiegeltje haar lippen nog een extra laagje te geven.

Het was kwart voor vier. De lucht werd steeds donkerder – eerst asgrauw en toen donkergrijs – en in de verschillende gebouwen van het ziekenhuis gingen overal de lichten aan. Daisy volgde de bordjes die haar de weg wezen naar de intensive care. Personeel en bezoekers liepen rond alsof er niets was gebeurd. Een klein meisje slaakte een kreet van verontwaardiging toen ze vlak voor de ziekenhuiswinkel haar zak met snoepjes liet vallen.

Hoe was het in godsnaam mogelijk dat Steven een ander had? De dokter was ontzettend aardig. Hij legde uit waar de verschil-

lende apparaten voor dienden die om Stevens bed heen stonden. Dit was de beademingsmachine en dit kleinere geval was het ECG-apparaat dat zijn hartslag in de gaten hield. Die knijper op zijn vinger was een zuurstofmeter. Dat slangetje hadden ze aangebracht om hem intraveneus de benodigde medicijnen te kunnen toedienen en het infuus zorgde ervoor dat hij voldoende vloeistof kreeg.

De afdeling was hel verlicht. Alles was er wit, behalve de uniformen van het personeel. Die waren zachtblauw. Daisy, die beseftte dat ze met haar rode fluwelen blouse, zwarte leren rokje en zwarte lakleren schoenen met hoge hakken bespottelijk uit de toon viel, deed hevig haar best om zich te concentreren op de woorden van de dokter. Ze had het gevoel dat het van levensbelang was dat ze alles wat hij zei begreep, alsof ze met een examen bezig was waar ze absoluut niet voor mocht zakken. Alleen bleek het een examen te zijn in een taal die ze nooit had geleerd. Ze kon de woorden horen, maar ze zeiden haar niets. Behalve toen er iets werd gezegd over Stevens kritieke toestand.

De pieper van de dokter ging af.

‘Waarom gaat u hier niet even zitten.’ De dokter zette een plastic stoel naast het bed neer en loodste haar ernaartoe. ‘Houd zijn hand maar vast. Praat tegen hem. Je mag zo lang blijven als je wilt. Ik kom straks weer langs, oké?’

Hij rende weg om zich met een volgende noodsituatie bezig te houden, Daisy alleen bij Steven achterlatend. Nou, niet echt alleen. Een meter of vijf verderop hielden een paar verpleegsters een discreet oogje in het zeil.

Ze ging op de keiharde plastic stoel zitten en hield volgens de instructies Stevens hand vast.

Hij zag er belachelijk gezond uit. Er was een smal, wit laken over zijn onderlichaam gedrapeerd, maar verder was hij naakt. Hij was gebruind en gespierd, kennelijk kerngezond, trots op zijn lichaam, en dat was volkomen terecht. Al die uren in het fitnesscentrum hadden hun vruchten afgeworpen, want dit was het lichaam van een man in topconditie. Je kon helemaal niet zien dat hij gewond was. Daisy knipperde met haar ogen en probeerde zich weer te concentreren. Wat moest ze nu ook alweer doen? O ja, tegen hem praten.

Maar wat moest ze zeggen? Niet ‘Jij smerig leugenbeest, jij vieze,

vuile klootzak,' dat stond als een paal boven water. O nee, dat had die dokter zeker niet in gedachten gehad.

Na twintig minuten maakte Daisy aanstalten om te vertrekken.

'Er is hier een wachtkamer voor de familie,' zei de vriendelijke verpleegster die de bloeddruk van Steven kwam controleren. 'Gaat u daar maar heen, dan breng ik u een lekker kopje thee.'

Daisy vroeg zich af waarom ze dat altijd zeiden. Misschien was het wel een afschuwelijk vies kopje thee, maar dan noemden ze het nog lekker.

'Doet u geen moeite. Het gaat wel. Ik ga alleen maar even naar buiten voor wat frisse lucht.'

'Goed zo, doe dat maar. Wilt u dat we met iemand anders contact opnemen?'

'Nee, dank u wel.' Om de onaardige gedachte over de thee goed te maken wees Daisy met een klein glimlachje naar haar tas. 'Ik heb mijn mobieltje bij me. Ik zal dat nu meteen gaan doen.'

In de hol klinkende, schuin aflopende gang voor de ingang van de zaal moest ze haastig opzij springen toen er een portier met een jongen in een rolstoel langsoefde. Een meisje in een spijkerbroek en een donkerblauw Puma-jack stond aandachtig het prikbord te bestuderen. De TL-buizen aan het plafond gaven een flikkerend licht, waardoor ze nog bleker leek dan ze al was. Daisy bleef even staan, omdat het haar opviel dat het meisje een seconde in haar richting had gekeken waarna ze onmiddellijk, bijna schuld bewust, weer de andere kant uit keek.

Daisy haalde haar mobiel uit haar tas, drukte in het wilde weg op een paar toetsen en zei: 'Hoi, ik ben het. Ik ga nu uit het ziekenhuis weg. Tegen vijven ben ik thuis.'

Minder dan een minuut nadat ze de deuren waarop UITGANG stond achter zich had dicht laten vallen, liep ze zo onopvallend mogelijk terug de gang in. Het meisje in het Puma-jack hing niet meer rond in de buurt van het prikbord.

Toen Daisy door het glazen patrijspootje van de buitendeur van de intensive care tuurde, zag ze haar staan bij de tweede deur, die rechtstreeks naar de zaal zelf leidde.

Ze werd toegesproken door de vriendelijke verpleegster en ze was hartverscheurend aan het snikken. Daisy voelde zich belachelijk jaloers toen ze zag dat de verpleegster even aardig tegen het Puma-

meisje was als zoëven tegen haar, alleen had ze nu in plaats van een lekker kopje thee een papieren zakdoekje in de aanbieding. Daisy zag nu ook dat de linkerpols van het Puma-meisje in verband zat.

Tegen de buitendeur aanleunend zodat die op een kiertje ging staan, hoorde Daisy de verpleegster met een warme, kalmerende stem zeggen: ‘Het spijt me verschrikkelijk, liefje, maar je mag niet naar binnen. Alleen familieleden mogen dat.’

Het meisje was radeloos. Als ze niet zo huilde, zou ze knap zijn, merkte Daisy onwillekeurig op. Maar daar stond weer tegenover – en misschien was het onder deze omstandigheden wel erg ongepast om dit te denken, maar ze kon er echt niets aan doen – dat het meisje misschien wel knap was, maar niet zo knap als zij.

Daisy liet de deur behoedzaam los, waardoor hij weer dicht viel. Nu had ze werkelijk wat frisse lucht nodig. En het werd ook langzamerhand tijd dat ze Hector opbelde in plaats van net te doen alsof. Hij zou zich onderhand wel afvragen waar ze uithing.

Die nacht verslechterde Stevens toestand. De volgende morgen tegen elf uur liet Daisy, die een droge mond had en wat onvast op haar benen stond omdat ze geen oog had dichtgedaan, zich gedwee van de afdeling wegleiden. Daarna werd ze de slechtnieuwskamer binnengeloodst. Je kon zien dat dit de slechtnieuwskamer was, want er stonden gemakkelijke stoelen.

De specialist, een man van in de vijftig die onder zijn smetteloos witte jas een verkreukeld, geruit overhemd droeg, zei: ‘Mevrouw Standish, het spijt me. We hebben een tweede reeks testen uitgevoerd en die bevestigen waar we al bang voor waren. Het hoofdletsel dat uw man heeft opgelopen is buitengewoon ernstig. Er zijn geen tekenen dat de hersenen nog actief zijn.’

O nee.

O n e.

‘Juist.’ Daisy knikte en staarde uit het raam. Buiten regende het hard. ‘Dus eigenlijk is hij al dood.’

‘Ik ben bang van wel.’

Op het bureau voor haar stond een doos met papieren zakdoekjes. Voor de tranen uiteraard. Daisy, die zich geneerde omdat ze niet kon huilen, zei: ‘Nou, dank u wel voor alles wat u heeft gedaan.’

De specialist schraapte zijn keel. ‘Er is nog iets anders wat ik met u als Stevens naaste familie zou willen bespreken. De gelegenheid om anderen een kans op leven te geven.’ Hij liet zijn lange vingers even op een formulier rusten en schoof het toen over het bureau naar haar toe. ‘Ik weet niet of u en uw man het ooit over de kwestie van orgaandonatie hebben gehad, maar in onze ervaring kan het een grote troost zijn voor de familie in de jaren na het overlijden. Het besef dat...’

‘U wilt Stevens organen gebruiken voor transplantatie?’ Daisy keek hem stomverbaasd aan. ‘Wat? Ook al heeft hij kanker? Zou dat niet gevaarlijk zijn voor degene die ze krijgt?’

De specialist fronste zijn wenkbrauwen. ‘Kanker? Het spijt me. Ik kan het even niet volgen.’

‘Zijn kanker. Ik nam aan dat het daar allemaal in stond.’ Daisy duidde met een knikje op de map van het ziekenhuis, die opengeplaat op het bureau lag. ‘Hij zei dat hij bij een van de dokters hier was geweest... tenminste, ik dacht dat het in dit ziekenhuis was. Tenzij hij naar een privékliniek is gegaan.’

De rimpels in het voorhoofd van de specialist werden steeds dieper. ‘Heeft u een ogenblikje?’

Daisy wachtte in haar eentje in de slechtnieuwskamer en keek naar de regen die tegen de ruiten kletterde. Omdat ze absoluut niet meer wist wat ze moest denken, concentreerde ze zich maar op het tellen van de regendruppels die langs het raam naar beneden gleden. Zoals beloofd kwam de specialist een poosje later terug.

‘Ik heb met Stevens huisarts gesproken. Ze heeft al meer dan twee jaar geen contact met uw man gehad, en hij kan niet naar een ziekenhuis zijn verwezen – naar wat voor ziekenhuis dan ook – zonder een verwijzing van de huisarts. Ik denk dat we veilig kunnen aannemen dat het hier om een misverstand gaat,’ rondsloeg hij voorzichtig af. ‘Uw man heeft geen kanker.’

Daisy trof de verpleegster die ze zocht, aan in het spoelhok waar ze metalen bekkens terugzette in de kast.

‘De specialist heeft me over Steven ingelicht,’ zei Daisy, en de vriendelijke verpleegster zette de bekkens onmiddellijk neer.

‘O mevrouw, het spijt me zo. Zal ik een lekker kopje thee voor u zetten?’